

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobců: **a) O. B.**, a **b) M. B.**, oba zast. JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem, se sídlem Vídeňská 181, Klatovy, proti žalovanému: **Městský úřad Železná Ruda**, se sídlem Klostermannovo nám. 295, Železná Ruda, zast. JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, se sídlem Vlastina 23, Plzeň, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2007, č. j. 57 Ca 59/2005 – 27,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 9. 2007, č. j. 57 Ca 59/2005 – 27, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Návrh na předběžné opatření **se odmítá.**

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 7800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojili stěžovatelé proti usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 14. 9. 2007, č. j. 57 Ca 59/2005 – 27, (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti 1) domnělému rozhodnutí – souhlasu mlčky žalovaného (dále také „stavebního úřadu“) o tom, že ohlášenou drobnou

stavbu prodloužení verandy u dvou chat typu K 34 na č. staveb. parc. 395 a 473 v k. ú. Železná Ruda dle ohlášení může stavebník Pragochema, spol. s. r. o. provést a proti 2) souhlasnému sdělení žalovaného ze dne 15. 10. 2001, zn. VÚP 3084/01-330, jímž bylo stavebníku následně sděleno, že žalovaný nemá proti provedení ohlášených stavebních prací námitky.

Žalobu stěžovatelé podali jako žalobu proti dvěma rozhodnutím či nezákonným zásahům – souhlasům s ohlášením drobné stavby ze dne 22. 8. 2001, které vydal žalovaný k ohlášení stavebníka Pragochemy, spol. s.r.o.. Stěžovatelé tvrdili, že byli zkráceni na svých právech, která pramenila ze skutečnosti, že stěžovatel O. B. byl osobou, která uplatnila nárok na vrácení předmětných pozemků do svého vlastnictví postupem dle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, ve znění pozdějších předpisů, a stěžovatelka M. B. se stala právní nástupkyní stěžovatele O. B. ve spoluvlastnictví k těmto pozemkům na základě darovací smlouvy. Z obsáhlého shrnutí kontextu posuzovaného případu vyplývá, že stavebník Pragochema, spol. s. r. o. (dále jen „stavebník“) vybudoval bez stavebního povolení prodloužení verandy u dvou chat typu K 34 na stavební parcele č. 395 a 473 v k. ú. Železná Ruda na základě ohlášení ze dne 22. 8. 2001. Následně stěžovatelka M. B. žádala o odstranění již realizované stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 51/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to konkrétně z toho důvodu, že touto přístavbou stavebník zasáhl do jejího vlastnického práva k sousednímu pozemku parc. č. 274/1 v k. ú. Železná Ruda, neboť předmětná přístavba půdorysně zasahuje na tento pozemek. Tento návrh ovšem zamítl jak žalovaný, tak i v odvolacím řízení nadřízený orgán – Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“), který navíc konstatoval, že nehodlá ani využít postupu podle ustanovení § 127 odst. 3 zákona o obcích a zrušit uvedený „souhlas mlčky“ jako nezákonné opatření obce v rámci dozoru nad výkonem přenesené působnosti obce. Stěžovatelé považují za újmu na svých právech, že jim postupem žalovaného nebylo umožněno využít jejich oprávnění coby účastníků řízení dle ustanovení § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelé tvrdili, že předmětný úkon souhlasu žalovaného pro ohlášenou stavbu je úkonem, kterým bylo rozhodnuto o právech a povinnostech jak stavebníka, tak vlastníků pozemků, na nichž má být stavba umístěna, což znamená, že se jedná o úkon, kterým byla založena a změněna práva a povinnosti stěžovatelů jako spoluvlastníků pozemku, na němž se odsouhlasená stavba nalézá. Proto se podle jejich názoru jednalo o rozhodnutí v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé vymezili i konkretizovali důvody, pro něž považovali oba napadené úkony žalovaného za nezákonné. Prvním důvodem byla podle jejich tvrzení skutečnost, že nebyly splněny zákonné podmínky pro ohlášení drobné stavby stavebnímu úřadu, neboť se nejednalo o drobnou stavbu dle stavebního zákona a předpisů jej provádějících, což stěžovatelé odůvodnili citací ustanovení § 139b odst. 7 a 8 stavebního zákona, v jejichž dikci nejsou zmíněny přístavby, jimiž se stavby půdorysně rozšiřují a které jsou vzájemně provozně propojeny s dosavadní stavbou. Proto je podle názoru stěžovatelů na přístavbu nutno nahlížet jako na změnu dokončené stavby, která podle ustanovení § 55 odst. 1 části věty za středníkem stavebního zákona vyžadovala stavební povolení. V tomto ohledu poukázali stěžovatelé na skutečnost, že v takovém případě by postavení přístavby vyžadovalo souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny a také příslušného orgánu státní správy lesů. Pro případ, že by se krajský soud neztotožnil s výkladem stěžovatelů založeným na presumpci, že napadené úkony žalovaného nejsou

rozhodnutími podle § 65 odst. 1 s. ř. s., domáhali se stěžovatelé právní ochrany i formou žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu konstruovanou jako eventuální petit vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Kromě toho stěžovatelé navrhli vydání předběžného opatření, na základě něhož by se stavebník musel zdržet provedení stavby prodloužením verandy u chaty typu K 34, č. evid. 10 na stavební parcele č. 473 v k. ú. Železná Ruda do doby vykonatelnosti rozhodnutí soudu o žalobě.

Na základě výzvy soudu stěžovatelé žalobu opravili v tom směru, že doplnili náležitosti k oběma žalobám, přičemž setrvali na tom, že požadují zrušit domnělé rozhodnutí – souhlas mlčky žalovaného o tom, že ohlášenou drobnou stavbu (prodloužení verandy u dvou chat typu K 34 na č. staveb. parc. 395 a 473 v k. ú. Železná Ruda stavebníka Pragochemy spol. s r. o. Stejně tak zopakovali, že napadají jak souhlas mlčky, tak i souhlasné písemné sdělení žalovaného ze dne 15. 10. 2001, zn. VÚP 3084/01-330. Kromě zopakování klíčových žalobních bodů uvedených výše dále stěžovatelé blíže rozvedli svou argumentaci ohledně tvrzení, že oba souhlasy žalovaného jsou nezákonnými zásahy správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. a násl. Především uvedli, že udělený souhlas (ať už konkludentní či písemnou formou) měl za následek, že stavebník získal oprávnění předmětnou stavbu provést. Těmito úkony bylo podle názoru stěžovatelů rozhodnuto o právech a povinnostech jak stavebníka, tak vlastníků pozemků, na nichž má být stavba umístěna, a tedy úkonem, kterým se založila a změnila práva a povinnosti stěžovatelů jako spoluvlastníků pozemků pod odsouhlasenou stavbou. Jedná se tedy o nezákonné zásahy, které nejsou rozhodnutími, byly zaměřeny přímo proti žalobcům a v jejich důsledku bylo proti žalobcům přímo zasaženo, tyto zásahy a jejich důsledky trvají a hrozí jejich opakování. Proti těmto souhlasům nejsou přípustné žádné opravné prostředky, avšak přesto se stěžovatelka M. B. o něco podobného neúspěšně pokusila podaným odvoláním.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením ze dne 8. 12. 2006 vyloučil krajský soud k samostatnému projednání žalobu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v 1) souhlasu mlčky o tom, že ohlášenou drobnou stavbu (prodloužení verandy u dvou chat typu K34) může stavebník provést, a 2) souhlasnému sdělení žalovaného ze dne 15. 10. 2001, pod zn. VÚP 3084/01 – 330, obsahujícímu tentýž souhlas žalovaného.

Napadeným usnesením rozhodl krajský soud o žalobě stěžovatelů, v níž požadovali zrušit domnělé rozhodnutí – souhlas žalovaného mlčky s ohlášenými změnami stavby, jakož i souhlasné písemné sdělení žalovaného ze dne 15. 10. 2001, zn. VÚP 3084/01-330, tak, že ji odmítl v obou částech jejího petitu. Kromě toho odmítl i jejich návrh na vydání předběžného opatření.

Soud nejprve zkoumal otázku, zda se stěžovatelé nedomáhají přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze soudního přezkoumání soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem vyloučeného. Z těchto důvodů aplikoval soud ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které stanoví, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Krajský soud tedy vyšel z toho, že

rozhodnutím dle s. ř. s. je takový úkon správního orgánu kterým byla založena, změněna, zrušena či závazně určena práva nebo povinnosti fyzické nebo právnické osoby, a to bez ohledu na vnější formu takového úkonu. V této souvislosti krajský soud rovněž poukázal na relevantní judikaturu Ústavního soudu, která tento právní názor potvrzuje. Následně soud zrekapituloval podstatný obsah správního spisu se zvláštním zřetelem na stavebníkem vyplněný tiskopis „Ohlášení drobné stavby“ – prodloužení verandy u 2 chat typu K 34 na č. kat. stp. 395 a 473, opatřený v pravém horním rohu razítkem Městského úřadu Železná Ruda s údajem „Došlo: 27. 8. 2001, vyplněným č. j. 3084, ukl. znakem 330 a parafou „Fi“, a dále na listinu vyhotovenou žalovaným pod zn. VÚP 3084/01-330, ze dne 15. 10. 2001, nazvanou slovy „Sdělení – ohlášení drobné stavby“, v níž žalovaný sdělil stavebníkovi, že proti jeho provedení udržovacích prací popsaných v uvedeném ohlášení nemá žádné námitky. Soud rovněž zjistil, že toto sdělení bylo odesláno dne 4. 12. 2001, přičemž stavebník si je dle doručenky převzal dne 5. 12. 2001. Krajský soud provedl výklad ustanovení § 54 a § 57 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), která upravovala povinnost stavebníka písemně ohlásit předem stavebnímu úřadu provedení drobné stavby, stavebních úprav a udržovacích prací uvedených v ustanovení § 55 odst. 2 a 3, a usoudil z něho, že ohlášení stavebníka na rozdíl od žádosti o stavební povolení (§ 58 odst. 1 stavebního zákona) nemá povahu návrhu na zahájení řízení ve smyslu § 18 správního řádu, nýbrž pouze písemného oznámení stavebníka o záměru realizovat stavbu, její změnu či udržovací práce. Z toho krajský soud dovodil, že stavební zákon rovněž neukládá povinnost stavebnímu úřadu vydat ve věci ohlášení rozhodnutí ve formálním slova smyslu, tedy vydat kladný nebo záporný správní akt. Případné sdělení stavebního úřadu má pak právní význam pouze tehdy, je-li v rámci třicetidenní lhůty ode dne ohlášení nejen stavebním úřadem vyhotoveno, ale dle výslovného požadavku zákona stavebníkovi v uvedené lhůtě oznámeno. V opačném případě stavební zákon takovému sdělení nepřikládá žádnou relevanci. Stavebník má pak právo provést ohlášenou stavbu, uplyne-li marně třicetidenní lhůta (tj. nečinností stavebního úřadu), a to jak ve smyslu, že stavební úřad nesdělí, že proti provedení nemá námitek, tak i v tom smyslu, že ve stejné lhůtě nestanovil, že drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení. Zákon zde tedy podle názoru krajského soudu konstruoval fikci kladného rozhodnutí, případně nevyvratitelnou domněnku vydání kladného správního aktu. Soud proto dospěl k závěru, že ke vzniku práva provést ohlášenou stavbu dochází přímo ze zákona, tedy bez jakéhokoliv úkonu správního orgánu. Krajský soud konstatoval, že stavebník v dané věci stavebnímu úřadu stavbu písemně ohlásil a stavební úřad na ohlášení reagoval až po uplynutí zákonné třicetidenní lhůty. „Souhlas mlčky“ ze strany žalovaného ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 in fine stavebního zákona není podle názoru krajského soudu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož nejde ani o úkon v materiálním slova smyslu. Tím spíše je pak ze soudního přezkumu dle názoru krajského soudu vyloučen úkon správního orgánu, který za úkon ani označit nelze. Jelikož bylo souhlasné sdělení vydáno po uplynutí třicetidenní lhůty ode dne ohlášení, nemohlo přivodit žádné právní následky a není tak úkonem správního orgánu ani ve formálním, ani v materiálním slova smyslu a žaloba proti němu není přípustná. Závěrem krajský soud shrnul, že stěžovatelé se domáhali zrušení dvou rozhodnutí správního orgánu, která však nejsou rozhodnutími podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto krajský soud žalobu v celém rozsahu odmítl v souladu s ustanovením § 46 odst. písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou, přičemž totéž učinil i s návrhem na předběžné opatření s poukazem na akcesorický charakter tohoto řízení vůči řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

V kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že brojí proti všem výrokům napadeného usnesení, a to z důvodu jejich nezákonnosti. Stěžovatelé se domnívají, že jejich žaloba neměla být odmítnuta, a to především z důvodu, že souhlas mlčky žalovaného může být chápán jako úkon správního orgánu v materiálním slova smyslu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatelé dále podrobně rozebírají z pohledu recentní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, čím je z pohledu schopnosti přezkoumatelnosti ve správním soudnictví tzv. mlčky udělený souhlas ke stavbě. Poukázali především na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 As 68/2006 – 57, podle něhož je mlčky udělený souhlas stavebního úřadu možno zrušit podle ustanovení § 127 odst. 3 zákona o obcích v rámci dozoru nad vydáváním a obsahem usnesení, rozhodnutí a jiných opatření orgánů městských obvodů a městských částí územně členěných statutárních měst. Podle názoru stěžovatelů jsou obdobné úkony vydávány podle ustanovení § 126 zákona o obcích v rámci dozoru nad vydáváním a obsahem usnesení, rozhodnutí a jiných opatření orgánů obce v přenesené působnosti. Z toho stěžovatelé dovozují, že tento souhlas je tzv. opatřením správního orgánu, o němž nelze dovodit, že není úkonem správního orgánu. Stěžovatelé poukázali na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v citovaném judikátu a také názor Ústavního soudu (obsažený v nálezu ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 393/2000), že žádné ustanovení vylučující soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vykládat extenzivně a v neprospěch práva na přístup k soudu. Kromě uvedených zásadních stížnostních námitek stěžovatelé kontextuálně poukázali na to, že podali kromě žaloby proti rozhodnutí žalovaného (tzv. souhlasu mlčky) též žalobu na ochranu před nezákonným zásahem vedenou u krajského soudu pod sp. zn. 57 Ca 177/2006. Uvedli, že je jim známo, jakým způsobem v nedávné době judikoval v obdobné věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80. Stěžovatelé argumentují proti tomuto právnímu názoru tvrzením, že odmítne-li soud žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, znemožní tak fakticky posouzení zákonnosti postupu samotného stavebního úřadu v řízení a samotného napadeného správního rozhodnutí, což podle jejich názoru představuje odepření přístupu k soudu. Dále stěžovatelé poukázali na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 5. 2006, č. j. 6 As 30/2004 – 127), nelze mít za to, že podané ohlášení, na něž nebylo reagováno, způsobí ten důsledek, že stavebník je oprávněn zřídit novou stavbu, která se vymyká zákonnému vymezení staveb, k nimž postačí ohlášení. Kromě toho stěžovatelé rovněž upozornili na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2006, č. j. 7 As 6/2005 – 254, z něhož vyplývá, že právní účinky běhu třicetidenní lhůty k vyjádření stavebního úřadu mohou být spojeny pouze s ohlášením obsahujícím všechny náležitosti. To však podle názoru stěžovatelů krajský soud nemohl zkoumat, neboť věc neposoudil meritorně. Z těchto důvodů požadovali stěžovatelé zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci k novému projednání tímto soudem.

Žalovaný zaslal prostřednictvím svého právního zástupce vyjádření ke kasační stížnosti, v němž uvedl, že považuje napadené usnesení za správné. Domnívá se, že mlčky udělený souhlas s ohlášením není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., protože to není ani úkon správního orgánu. Podmínky soudního přezkumu ve správním soudnictví nelze podle jeho názoru vykládat natolik extenzivně, aby bylo žalobu stěžovatelů možno meritorně projednat. Proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Z výpisu z listu vlastnictví č. 666 vyhotovenému ke dni 10. 4. 2000 je zřejmé, že vlastníkem stavebních parcel č. 395 a 473 byla k tomuto datu Pragochema spol. s. r. o., se sídlem Praha 10 – Uhříněves, Přátelství 550. Tento list vlastnictví byl připojen jako příloha k ohlášení drobné stavby ze dne 22. 8. 2001, kterým stavebník ohlásil provedení prodloužení verandy u dvou chat typu K 34 na č. kat. stavební parcele č. 395 a 473. Z jednoduchého technického popisu provedení stavby vyplývá, že se mělo jednat o prodloužení současných verand na jižní stranu s lícem štítové zdi vlastní chaty. Rohovou podporu prodloužení měl tvořit ocelový sloup na betonové patce, nosnou konstrukci podlahy ocelové nosníky se stropnicemi hurdis. Opláštění a zastřešení mělo být provedeno stejnou konstrukcí jako stávající stav. Účelem prodloužení mělo být vybudování sociálního zařízení. K ohlášení byla připojena i fotodokumentace.

Dále je ve spise založeno sdělení žalovaného ze dne 15. 10. 2001, že nemá s provedením popsané drobné stavby námitek. Toto sdělení bylo zasláno na vědomí Správě Národního parku Šumava a Chráněné krajinné oblasti Šumava se sídlem v Sušici.

Ve spise je založen návrh stěžovatelky M. B. na zahájení řízení o odstranění stavby dle ustanovení § 88 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že stěžovatelka je z titulu darovací smlouvy vlastníkem kromě dalších parcel i jedné ideální poloviny pozemků parc. č. 274/1, st. p. 395 a 473 v k. ú. Železná Ruda. Na těchto parcelách se nachází rekreační chaty společnosti Pragochema spol. s. r. o. Stěžovatelka dále uvedla, že všechny tyto objekty využívají tři boxy suchého WC pro celkem 9 chat, přičemž stěžovatelka nevěděla o tom, že by pro nějakou z chat bylo vydáno stavební povolení, kterým by bylo povoleno zřízení sociálního zařízení v jakékoliv chatě. Poté však stěžovatelka zjistila, že u jedné rekreační chaty, konkrétně č. 9 na st. parcele č. 395, stavebník provedl bez jakéhokoliv pravomocného stavebního povolení rozšíření stavby mimo stavební parcelu č. 395 na parcelu č. 274/1 a zasáhl tak do vlastnického práva stěžovatelky, která je vlastníkem ideální poloviny tohoto pozemku. Dále stěžovatelka argumentovala, že prodloužení verandy stávající stavby s předpokládaným umístěním sociálního zařízení není podle stavebního zákona drobnou stavbou, ale přístavbou stavby, a tedy změnou dokončené stavby, pro niž je třeba stavební povolení, a nikoliv pouhé ohlášení stavby. Z uvedených důvodů požádala stěžovatelka o odstranění této nepovolené stavby.

Kopie výpisů listů vlastnictví č. 1170 a č. 1171 pořízené ke dni 23. 5. 2005 prokazují, že stěžovatelka byla spoluvlastníkem jedné poloviny pozemků nacházejících se na stavebních parcelách uvedených výše (spoluvlastníkem zbývající jedné poloviny těchto pozemků byla dle tohoto výpisu k uvedenému datu Pragochema, spol. s.r.o), stejně jako spoluvlastnicí jedné poloviny pozemku na parcele č. 274/1 (spoluvlastníkem zbývající jedné poloviny tohoto pozemku byl k uvedenému datu Česká republika zastoupená Pozemkovým fondem ČR).

Žalovaný sdělením ze dne 16. 8. 2005, zn. VÚP 2915/05 – 330 stěžovatelce sdělil, že odstranění stavby nelze nařídit, neboť tato stavba byla provedena na základě ohlášení drobné stavby ze dne 15. 10. 2001.

Proti tomuto sdělení stěžovatelka podala odvolání ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje. V něm zejména uvedla, že s ní ani s jejími právními předchůdci (panem O. B., jenž byl osobou oprávněnou k vydání předmětných pozemků v k. ú. Železná Ruda),

ani s Pozemkovým fondem ČR jako správcem předmětných pozemků ve vlastnictví státu před jejich vydáním do vlastnictví pana O. B. nebylo jednáno jako s účastníky řízení, ačkoliv předmětná stavba má být umístěna právě na těchto pozemcích. Předmětná stavba přístavby stávající stavby s umístěním sociálního zařízení není podle stavebního zákona drobnou stavbou, ale přístavbou, a tedy zároveň změnou dokončené stavby. Stěžovatelka dále tvrdila, že z ohlášení ze dne 22. 8. 2001 také není zjistitelné, kdy byla stavebnímu úřadu doručena, jaké jí bylo přiděleno číslo jednací a zda a jakým způsobem na ni stavební úřad reagoval, neboť neobsahuje razítko podatelny žalovaného. Dále podle tvrzení stěžovatelky byla doposud provedena pouze přístavba u jedné rekreační chaty (č. evid. 9 na stavební parcele č. 395), avšak přístavba druhé rekreační chaty dosud provedena nebyla (č. evid. 10 na stavební parcele č. 473). Z těchto důvodů požádala stěžovatelka o zrušení citovaného sdělení žalovaného, případně zrušení předmětných opatření žalovaného v rámci výkonu dozoru nad přenesenou působností obce.

Krajský úřad stěžovatelce sdělil, že její odvolání nemůže být považováno za odvolání, protože nesměřuje proti správnímu rozhodnutí. Podle názoru krajského úřadu vyřídil žalovaný návrh na zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 23. 6. 2005 v souladu se zákonnými předpisy. Krajský úřad dále konstatoval, že k ohlášení byly doloženy potřebné podklady. Stavebník podle krajského úřadu získal tzv. souhlas mlčky, neboť žalovaný na podané ohlášení drobné stavby v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě nereagoval. Krajský úřad uzavřel, že v případě prodloužení verandy se nejedná o stavbu provedenou bez stavebního povolení nebo ohlášení nebo v rozporu s ním, a není tak důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední. Stejně tak se krajský úřad rozhodl nepostupovat dle ustanovení § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť podle jeho názoru v současné době nebylo dostatek podkladů pro takový postup a i v případě rušení nesprávných opatření orgánů obce je třeba zohledňovat ochranu práv nabytých v dobré víře.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek z hlediska naplnění kasačních důvodů označených stěžovatelkou, jakož i důvodů, pro něž by byl nucen zrušit napadený rozsudek z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). V posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Kasační důvod upravený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. uplatněný stěžovateli spočívá v tom, že krajský soud odmítne žalobu nebo zastaví řízení o ní v rozporu se zákonem, ačkoliv se měl žalobou zabývat meritorně. V posuzované věci krajský soud odmítl žalobu stěžovatelů s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy proto, že nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebylo možno odstranit. Konkrétně spočíval tento neodstranitelný nedostatek podle názoru krajského soudu v tom, že napadené úkony stavebního úřadu (tj. souhlas mlčky – domnělé rozhodnutí a následné souhlasné písemné sdělení žalovaného) nemají charakter rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Jelikož argumenty stěžovatelů

směřují proti tomuto názoru krajského soudu, zaměřil se Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného usnesení právě na zodpovězení této otázky.

V prvé řadě je nutno provést výklad ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a vymezit okruh správních úkonů, na něž toto ustanovení dopadá a které tak činí schopnými soudního přezkumu. Vymezení pojmu „rozhodnutí“ v tomto ustanovení je založeno na materiální (neformální) koncepci, nikoliv na koncepci formální. Zákonodárce tak pro účely soudního přezkumu rozhodnutí definoval jako *„úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti*“, čímž vytvořil do značné míry autonomní koncepci tohoto pojmu v soudním řízení správním. Tím, že zákon neváže charakteristiku pojmu rozhodnutí na žádnou stanovenou formu ani jiné náležitosti, podle nichž by bylo možno identifikovat úkon správního orgánu jako rozhodnutí, je třeba vycházet především z funkčního dopadu takového úkonu správního orgánu do právní sféry adresátů působení správních orgánů. Záměrem této koncepce vymezení rozsahu správních úkonů, které je možné přezkoumat v řízení před soudem, bylo nepochybně poskytnutí široké právní ochrany vůči úkonům správních orgánů, které z různých důvodů formalizovány nejsou a procesně nejsou vydávána jako „rozhodnutí“ ve smyslu obecného správního či jiného speciálního procesního režimu ve veřejné správě, avšak jejich dopad do právní sféry adresátů těchto úkonů je plně s formalizovanými rozhodnutími srovnatelný.

K výkladu pojmu rozhodnutí pro účely soudního přezkumu správních aktů existuje četná judikatura Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu. Základním problémem ve věcech, v nichž byla účastníky napadány neformalizované úkony správních orgánů jako rozhodnutí, byla otázka kvalifikace těchto úkonů v tom směru, zda se jedná o úkony podřaditelné pod definici pojmu rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., anebo pod definici zásahu, pokyn, či donucení správního orgánu (tj. „zásah“) podle ustanovení § 82 s. ř. s. Ještě před nabytím účinnosti soudního řádu správního Ústavní soud ČR judikoval, byť pouze formou usnesení, že není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového "rozhodnutí" (viz blíže usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02, přístupné na http://nalus.usoud.cz). Jakési ideové východisko pro judikatorní upřesnění těchto pojmů představuje zejména usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 533/03, přístupné na http://nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud uvedl, že je věcí správních soudů judikaturou vymezit odlišení zákonných pojmů rozhodnutí (úkonu správního orgánu) podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního a nezákonného zásahu správního orgánu podle § 82 a násl. soudního řádu správního, a tím i vymezit podmínky odlišující institut žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a žaloby o ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu.

Nejvyšší správní soud se bližšímu osvětlení obsahu a rozsahu pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ve své dosavadní rozhodovací praxi vyjádřil již několikrát, přičemž je zjevné, že primární úlohu při posouzení, zda ten který správní úkon naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový kontext konkrétního případu. V své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud vícekrát dovodil,

že přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (tj. úkony méně formální či úplně neformální), mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, blíže www.nssoud.cz). V některých případech Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005 - 52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005 - 117 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004 - 87, přístupné na www.nssoud.cz).

Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zkoumat, zda souhlasný úkon správního orgánu, který v zákonem stanovených případech nahrazoval stavební povolení ve věci realizace drobných staveb, stavebních úprav a udržovacích prací, v posuzované věci naplnil či nenaplnil znaky rozhodnutí v materiálním slova smyslu. K tomuto problému doposud chybí judikatura, která by tuto otázku explicitně řešila. Dle ustanovení § 57 odst. 1 stavebního zákona byl stavebník povinen provedení drobné stavby, stavební úpravy či udržovací práce předem písemně ohlásit stavebnímu úřadu. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak platilo, že tyto stavební práce může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebude stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení anebo stavební úřad v téže lhůtě nestanoví, že ohlášená drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést. Z citovaných ustanovení vyplývá, že souhlas s provedením těchto stavebních prací mohl být dán dvěma možnými způsoby. Prvním způsobem byl konkludentní souhlas spojený s okamžikem uplynutí lhůty 30 dnů, v níž stavební úřad nesdělil stavebníkovi, že nemá proti provedení stavby námitek, anebo, že tyto práce může stavebník provést pouze na základě stavebního povolení. Takovou formu souhlasu lze označit za „fiktivní souhlas“ či „souhlas mlčky“, který spočívá v nekonání správního orgánu ve stanovené třicetidenní lhůtě. Druhým možným způsobem bylo zaslat stavebníkovi písemné sdělení, že proti provedení stavebních prací nemá stavební úřad námitek. Tyto způsoby udělení souhlasu se sice lišily svou formou, ale jejich obsahem byla naprosto totožná vůle správního orgánu povolit ohlášené stavební práce. V obou případech se tedy jednalo o individuální správní akty, které jsou adresované konkrétnímu subjektu (stavebníkovi), obsahují projev vůle správního orgánu, na základě něhož stavebníkovi vznikne právo ohlášené stavební práce provést. Jestliže stavebníku vznikne konkrétní veřejnoprávní oprávnění provést ohlášené stavební práce, vzniká zároveň i právní povinnost všem ostatním subjektům provedení těchto prací strpět *(pati)*, a to bez ohledu na to, zda toto oprávnění vzniklo na základě formalizovaného stavebního povolení, anebo na základě konkludentního fiktivního souhlasu spojeného s marným uplynutím zákonné lhůty. Z tohoto potenciálně neomezeného okruhu subjektů je třeba vyčlenit okruh těch subjektů, jejichž práva mohou být takovým individuálním správním aktem přímo zasažena. Podobně jako ve stavebním řízení je zde nutno vzít v úvahu právní postavení vlastníka pozemku, na němž stojí stavba, na níž jsou stavební práce prováděny, či vlastníků sousedních pozemků, kteří ve stavebním řízení mají postavení účastníků, neboť jejich práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena (ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona). Nejvyšší správní soud má za to, že neformální souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášených stavebních prací může mít

na tyto subjekty obdobný dopad, jako formalizované stavební povolení. Proto těmto osobám nelze bez dalšího upřít možnost domáhat se nápravy takového vadného individuálního správního aktu v řízení před soudem, když v případě vydání stavebního povolení by jako účastníci stavebního řízení tuto možnost měli.

Souhlas s ohlášením je tedy nejen prostým úkonem správního orgánu, ale v důsledku své schopnosti stanovovat práva a povinnosti osobám je ho nutno označit za individuální správní akt, který zakládá práva a povinnosti nejen stavebníkovi, ale dotýká se i právní sféry dalších osob (k definici individuálního správního aktu lze blíže odkázat na českou i zahraniční literaturu – např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, str. 116, nebo Antoniolli, W., Koja, F. Allgemeines Verwaltungsrecht. Wien 1986, str. 459 a násl.). Materiální podmínka spočívající v založení, změně, zániku či závazném určení práv nebo povinností je v tomto případě splněna, a to jak ve vztahu ke stavebníkovi, tak i k vlastníkům pozemků pod stavbou, jimiž se v posuzované věci stěžovatelé postupně stali. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že souhlas stavebního úřadu s ohlášením stavebních prací je rozhodnutím v materiálním slova smyslu a tedy i ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a splňuje pojmové znaky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na to, že přes uvedený charakter tohoto individuálního správního aktu proti němu nebyl přípustný žádný opravný prostředek. Řízení podle ustanovení § 127 odst. 3 zákona o obcích, ve znění účinném do 30. 6. 2006, v němž bylo možné takový akt stavebního úřadu přezkoumat jako opatření orgánu obce v přenesené působnosti, nebylo řízením návrhovým, nýbrž zahajovaným z úřední povinnosti, a nemělo charakter ani řádného, ani mimořádného opravného prostředku, který by byl v dispozici osob dotčených tímto individuálním správním aktem. Dotčeným osobám pak nezbývalo nic jiného než iniciovat řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, což již ovšem představuje jiný způsob řešení vzniklé situace. Zároveň Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj názor vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 – 80, v němž bylo konstatováno, že souhlas stavebního úřadu s ohlášením nenaplňuje pojmové znaky „zásahu“. V posuzované věci se Nejvyšší správní soud přidržel tohoto názoru a blíže ho rozvedl v rozsudku ve věci stěžovatelů vedené pod sp. zn. 4 Aps 7/2007, na nějž tímto odkazuje.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s argumentací krajského soudu, který nepovažoval napadený souhlas stavebního úřadu s ohlášením za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobu stěžovatelů na základě této úvahy odmítl. Přesto však Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že podmínky meritorního přezkumu žaloby nebyly naplněny, avšak z jiných důvodů, než jaké shledal krajský soud. Žaloba stěžovatelů byla totiž opožděná.

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stavebník ohlásil provedení „prodloužení verandy u dvou chat typu K 34 na č. kat. stp 395 a 473“ dnem doručení svého sdělení stavebnímu úřadu, tj. 27. 8. 2001. Stavebníku bylo sdělení ze dne 15. 10. 2001, zn. VÚP 3084/01 – 330, jímž byla tato drobná stavba stavebním úřadem odsouhlasena, doručeno dne 5. 12. 2001. Podle opisu listu vlastnictví č. 1170 pro k. ú. Železná Ruda nabyla stěžovatelka M. B. vlastnického práva k ideální polovině předmětných stavebních parcel č.

395 a 473 v k. ú. Železná Ruda na základě darovací smlouvy ke dni 6. 4. 2005. Žaloba stěžovatelů byla podána k poštovní přepravě dne 13. 10. 2005.

Podle ustanovení § 72 s. ř. s. platí, že „*žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení dále platí, že lhůtu pro podání žaloby nelze prominout.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, který je podán předčasně nebo opožděně, nestanoví-li zákon jinak.

V posuzované věci ze skutkových okolností vyplývá, že lhůta k podání žaloby proti napadenému konkludentnímu souhlasu stavebního úřadu s ohlášením stavebníka počala běžet uplynutím lhůty 30 dnů od data ohlášení stavebních prací stavebnímu úřadu, tj. od 28. 8. 2001, a skončila uplynutím třiceti dnů, tedy dnem 28. 9. 2001. Tímto datem byl zároveň vydán konkludentní souhlas stavebního úřadu s provedením stavby. Lhůta pro podání žaloby proti tomuto individuálnímu správnímu aktu by počala běžet následujícím dnem a skončila v souladu s pravidly pro počítání lhůt obsaženými v ustanovení § 40 s. ř. s. dne 28. 11. 2001.

Z těchto okolností je ovšem zřejmé, že v této době stěžovatelé ani nemohli podat žalobu, neboť nebyli toho času souhlasem stavebního úřadu s ohlášením drobné stavby nijak zasaženi a rozhodnutí jim ani nemohlo být oznámeno, neboť samozřejmě nebyli ani potenciálními účastníky řízení. Ze spisu však není zřejmé, od jakého data byl stěžovatel O. B. vlastníkem předmětných stavebních parcel na základě jejich vydání dle restitučních předpisů a zda tedy mohl či nemohl být dotčen již v době vydání konkludentního souhlasu s ohlášením drobné stavby. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné přičinit kritickou poznámku, že stavební úřad vycházel z doloženého výpisu z listu vlastnictví k předmětným parcelám osvědčujícího vlastnictví stavebníka k předmětným parcelám ke dni 10. 4. 2000, který tedy v okamžiku ohlášení drobné stavby (28. 8. 2001) rozhodně nebyl aktuální a neříká nic o právním režimu předmětných stavebních parcel k datu ohlášení provedení drobné stavby. O souhlasu stavebního úřadu s ohlášením se stěžovatelé podle svých vlastních slov dozvěděli až ze správního spisu a z faktické stavební činnosti stavebníka na předmětných parcelách. Do jejich práv tedy souhlas stavebního úřadu s provedením drobné stavby zasáhl zřejmě až mnohem později. I když stěžovatelé namítali, že jim rozhodnutí bylo „oznámeno“ až mnohem později, než skutečně bylo vydáno, je třeba uzavřít, že za nejpozdější datum okamžiku oznámení tohoto rozhodnutí či jeho dopadu do práv stěžovatelů lze považovat datum 6. 4. 2005, k němuž bylo do katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo stěžovatelky M. B. k předmětným pozemkům. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 13. 10. 2005. Za této situace je třeba připomenout, že i takový individuální správní akt jako fiktivní souhlas stavebního úřadu s ohlášením je chráněn presumpcí správnosti, neboť se jedná o akt orgánu veřejné moci zakládající práva a povinnosti subjektů. Uplyne-li lhůta stanovená zákonem k podání opravného prostředku či v tomto případě žaloby k soudu, pak je třeba chránit právní jistotu osob jednajících v důvěře ve správnost tohoto individuálního správního aktu.

Z uvedeného nade vší pochybnost vyplývá, že žaloba proti konkludentnímu souhlasu stavebního úřadu s ohlášením provedení drobné stavby – prodloužení verandy u dvou chat na pozemcích č. stp. 395 a 473, jejichž spoluvlastníkem v té době již byla stěžovatelka M. B., byla podána až po čtyřech letech právní existence a působení tohoto individuálního správního aktu a zároveň až šest měsíců poté, co stěžovatelka M. B. nabyla vlastnické právo k předmětným pozemkům, a byla tedy podána zjevně opožděně. Krajský soud měl proto žalobu stěžovatelů proti tomuto rozhodnutí odmítnout pro opožděnost jejího podání v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stran právního významu sdělení stavebního úřadu ze dne ze dne 15. 10. 2001, zn. VÚP 3084/01 – 330, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že bylo-li toto sdělení vydáno až po uplynutí třicetidenní lhůty ode dne ohlášení, nemohlo přivodit žádné právní následky a nejednalo se tak o individuální správní akt podřaditelný pod pojem rozhodnutí definovaný v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba proti němu tudíž byla nepřípustná v souladu s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s.

Ohledně výroku o návrhu stěžovatelů na vydání předběžného opatření Nejvyšší správní soud konstatuje, že jelikož žaloba byla odmítnuta a ve věci samé nebylo jednáno, není z povahy věci možné rozhodnout o takovém návrhu meritorně, a proto musel být předmětný návrh rovněž odmítnut (k tomu viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2004, č. j. 3 As 52/2003 – 278, přístupný na www.nssoud.cz, na nějž poukázal v napadeném usnesení již krajský soud).

Podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud povinen zrušit rozhodnutí krajského soudu, je-li kasační stížnost důvodná. Jestliže však v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, je Nejvyšší správní soud oprávněn o tom rozhodnout současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu. V posuzované věci se Nejvyšší správní soud zásadně neztotožnil s rozhodovacími důvody krajského soudu týkajícími se nepřípustnosti žaloby proti tzv. souhlasu mlčky s ohlášením drobné stavby, a proto napadené usnesení krajského soudu zrušil. Jelikož však v řízení před krajským soudem byly dány jiné důvody pro odmítnutí žaloby, a to sice pro její opožděnost, rozhodl o odmítnutí žaloby stěžovatelů z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu, rozhodne-li zároveň i o odmítnutí návrhu, zastavení řízení nebo o postoupení věci. V tomto případě však Nejvyšší správní soud nemusel o nákladech řízení před krajským soudem znovu rozhodovat, neboť žaloba jím byla odmítnuta, což znamená, že účastníkům v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Soudní poplatek byl žalobcům vrácen.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Jelikož měli stěžovatelé úspěch, náleží jim vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Za prokázané náklady řízení považuje v tomto případě Nejvyšší správní soud úhradu soudního poplatku za podání kasační stížnosti ve výši 3000 Kč a dále náklady právního zastoupení. Zástupce stěžovatelů neosvědčil, zda je plátcem DPH či nikoliv a ani nevyčíslil výši požadované odměny. Proto Nejvyšší správní soud vzal v potaz jednotlivé úkony právní služby zřejmé

ze spisu a přiznal odměnu za dva úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti ze dne 10. 1. 2006 - § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl č. 177/1996 Sb. v jejím znění po 1. 9. 2006 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) téže vyhlášky, celkem tedy 4200 Kč, a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Žalovaný je tedy povinen uhradit stěžovatelům náhradu nákladů řízení ve výši 7800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu